

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/49/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414010155
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1414010155.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Petra Štífta a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného T. Q. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 3T/60/2014 zo dňa 15.12.2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. septembra 2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

T. Q., M.. XX.XX.XXXX, A. Q. Š. XXX, B.F.,

u k l a d á

podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 3T/60/2014 zo dňa 15.12.2016 bol obžalovaný T. Q. uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v období od mája 2011 do decembra 2011 pod zámienkou sprostredkovania dovozu motorového vozidla zn. Q. X3 do termínu XX.XX.XXXX postupne vylákal od poškodeného L.. U. D. finančnú hotovosť v celkovej výške 63.000 €, a to konkrétne dňa 10.06.2011 o 10.00 hod. v ambulancii poškodeného na Q. X v Q. sumu vo výške 10.000 €, ktorú poškodený vyplatil sprostredkovateľovi obžalovaného, dňa 03.09.2011 o 12.57 hod. vložil poškodený na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX patriaci manželke obžalovaného sumu vo výške 13.500 € a 3.000 €, a dňa 29.12.2011 vyplatil poškodený obžalovanému v I. pri R. na F. XX sumu vo výške 36.500 €, pričom obžalovaný pre poškodeného predmetné vozidlo nezabezpečoval a ani nezabezpečil, a vyplatené finančné prostriedky nevrátil, čím obžalovaný spôsobil poškodenému L.. U. D. škodu vo výške 63.000 €.

Za to mu bol podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie smerujúce proti výroku o vine a proti výroku o treste. Odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu dňa 27. 03. 2017, v ktorom namieta argumentáciu súdu, že obžalovaný nehovorí pravdu, prípadne že súd obžalovanému neverí. S takýmito závermi súdu obhajoba nesúhlasí. Nepopiera, že výpovede obžalovaného sa v niekoľkých prípadoch líšia, obhajoba však nepovažuje tieto odchýlky za natoľko závažné, že by zakladali nedôveryhodnosť jeho výpovede, teda že by nehovoril pravdu. Medzi konaním obžalovaného a jeho výpoveďami v predmetnom trestnom konaní ubehol dlhší časový úsek a nemožno od obžalovaného požadovať, aby si pamätal presné skutkové okolnosti, obzvlášť pod tlakom prebiehajúceho trestného konania voči jeho osobe. Závery súdu o nedôveryhodnosti obžalovaného prameňa z jeho početnej trestnej minulosti. Zo strany súdu možno v tomto ohľade vidieť porušenie zásady prezumpcie neviny, keďže z jeho odôvodnenia je zjavné, že pri formovaní názoru na dôveryhodnosť obžalovaného súd bral do úvahy aj jeho predchádzajúce trestnoprávne postihy. Obžalovaný však svoje predchádzajúce tresty riadne vykonal a poučil sa zo svojho konania. Z priebehu konania je možné badať značný rozpor medzi tvrdeniami obhajoby a tvrdeniami poškodeného spolu so svedkami, ktorí svedčili v prospech poškodeného. Z odôvodnenia rozsudku je však zrejmé, že súd sa pri rozhodovaní jednostranne priklonil k tvrdeniam poškodeného a ďalších svedkov, ktorí svedčili v jeho prospech. Výpovede Bc. U. D. a L.. M. D. majú veľmi nízku dôkaznú silu, keďže ide o blízke osoby poškodeného. Taktiež listinné dôkazy, ktoré boli v priebehu konania vykonané, a ktoré podľa súdu preukazujú prevzatie sumy 63.000 € obžalovaným od poškodeného nepreukazujú úmysel podviesť poškodeného. Obžalovaný dokonca dal poškodenému do užívania dve motorové vozidlá, a sumu, ktorú od poškodeného prevzal, bol nielen ochotný vrátiť, ale aj ju začal poškodenému splácať podľa svojich finančných možností. Obžalovaný popiera, že prevzal od poškodeného sumu prevyšujúcu 26.500 €. V kontexte predmetného prípadu je nelogické, aby poškodený, po neúspešnom sprostredkovaní vozidla a odovzdaní väčšej sumy peňazí, t.j. 26.500 € obžalovanému, pristúpil na odovzдание ďalšej, tentoraz značnej sumy. Takéto počínanie by bolo v rozpore s opatrnosťou, ktorá je bežným ľudom vlastná pri opakovaných právnych úkonoch, ktorých obsahom je odovzдание väčšej, ba dokonca značnej sumy peňazí. Tvrdenia poškodeného a aj dôkaz, ktorý by mal preukazovať odovzдание takejto značnej sumy nad rámec sumy 26.500 € vyznievajú v kontexte celého prípadu zjavne nedôveryhodne. Je zrejmé, že obsahom predmetného trestného konania boli viaceré rozporuplné dôkazy, z ktorých nie je možné, bez dôvodných pochybností, vysloviť zaver o vine obžalovaného na predmetnom skutku. Preto by mal súd, v zmysle zásady in dubio pro reo, obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Z týchto dôvodov obhajoba navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor nevyužil právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku riadne doručené.

Nadriadený súd po preskúmaní veci nezistil žiadne vážne procesné vady konania predchádzajúce napadnutému rozsudku, ktoré by boli dôvodom pre jeho zrušenie na neverejnom zasadnutí. Preto nariadil verejné zasadnutie, na ktoré predvolal obžalovaného a upovedomil ostatné procesné strany. Obžalovaný T. Q. sa na verejné zasadnutie napriek riadnemu upovedomeniu neustanovil, a písomným podaním zo dňa 25. 09. 2017 požiadal, aby sa toto uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Nakoľko takému postupu nebránili žiadne zákonné prekážky, odvolací súd podľa § 293 ods. 5, ods. 7 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obhajca pridrižoval písomne zdôvodneného odvolania. Obžalovaný popiera výšku škody, a to v rozsahu 36.500 €, kde zotrváva na tom, že tieto peniaze neprevzal. Obhajca poukázal na vyjadrenie matky poškodeného, ktorá keď obžalovanému boli zasielané peniaze na účet vo výške 13.500 €, mala k tomuto výhrady a žiadne výhrady nemala, keď obžalovanému mali byť vyplácané peniaze vo výške 36.500 € v hotovosti. Časť peňazí už obžalovaný vrátil, ale prestal splácať potom, ako bolo na neho podané trestné oznámenie. Obžalovaný má dieťa, manželku, a preto sa domáha uloženia trestu podmieneného pri úprave skutkovej vety ohľadne výšky škody.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považovala rozsudok súdu prvého stupňa za správny a dôvodný, a preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne uvádza, že odvolanie podané obžalovaným je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné len čiastočne.

Odvolací súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV podal dňa 25.04.2014 obžalobu na T. Q. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.10.2014 obžalovaný učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného T. Q., vypočul svedkov L. U. D., L. M. D., Bc. U. D., podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku prečítal výpoveď svedka L. B. a podľa § 269 Trestného poriadku prečítaním listinných dôkazov.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, zákonným spôsobom, tieto dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým i právnym záverom v otázke viny. Napokon svoje rozhodnutie k otázke viny podrobne a presvedčivo odôvodnil, keď v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považoval za dokázané a ktorými dôkazmi, a tiež rozviedol, ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného. Odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o vine plne stotožnil, a dôvody konkretizované súdom prvého stupňa si osvojil bez potreby ich v celosti znova opakovať.

Na doplnenie odvolací súd uvádza, že obhajoba obžalovaného spočívala predovšetkým v popretí podvodného úmyslu pri prevzatí peňazí od poškodeného, keď podľa jeho verzie sa snažil vozidlo pre poškodeného zabezpečiť, a tiež v popretí výšky škody, keď tvrdil, že prevzal od poškodeného len 26.500 €, a nie 63.000 €. Ma jednej strane obžalovaný tvrdil, že postupne prevzal od poškodeného len 26.500 € a v zmysle vzájomnej dohody zháňal pre poškodeného vozidlo podľa objednávky, na strane druhej poškodený vypovedal, že v úhrne odovzdal obžalovanému 63.000 €. Obaja sa zhodne vyjadrili, že obžalovaný vozidlo poškodenému nedodal. Pri trestnom čine podvodu je základom pre vznik trestnej zodpovednosti uvedenie do omylu či využitie omylu a vznik škody ako následok omylu. Obžalovaný popieral skutočnosť, že už pri uzavretí zmluvy s poškodeným nemal úmysel preňho vhodné

vozidlo sprostredkovať, avšak vychádzajúc z jeho následného konania (aj podľa jeho vlastných verzií) je zrejmé, že nemal v úmysle dohodu splniť. Správne súd prvého stupňa postrehol, že obžalovaný poskytol viac verzií o svojej aktivite týkajúcej sa dodania vozidla, pričom sa nejedná o zanedbateľné rozdiely vo výpovediach, ako tvrdí obhajoba, ale o kardinálne časti jeho konania, vysvetľujúce, prečo vozidlo nedodal. Ani jedna z jeho verzií nie je exkulpujúcou, hoci je treba pripustiť, že obžalovaný sa podvodného konania s vozidlami v danom čase dopúšťal vo väčšom rozsahu, o čom svedčia pripojené súdne rozhodnutia o jeho odsúdeniach, a nemusel si presne pamätať okolnosti práve tohto prípadu. Avšak ako už bolo uvedené, ani keby boli pravdivé jeho tvrdenia, že vozidlo sa snažil dodať, avšak mu v tom zabránila prekážka v podobe napr. havárie s vozidlom, bol povinný vyvinúť ďalšie kroky smerujúce k dodaniu obdobného vozidla, a nie ďalej zavádzať poškodeného a vylákať od neho ďalšiu finančnú čiastku. Na základe týchto skutočností aj odvolací súd dospel k záveru, že podvodný úmysel obžalovaného bol najneskôr v čase odovzdania peňazí zo strany poškodeného jednoznačne daný. Ani odvolací súd nevzhladol žiadne dôvody pre spochybňovanie tvrdení poškodeného a jeho rodinných príslušníkov, pretože výpoveď poškodeného je jednak koherentná a logická a jednak korešponduje nielen so svedeckými výpoveďami, ale aj s listinnými dôkazmi.

Aj časti výšky spôsobenej škody, ktorú predstavuje objem vylákaných peňažných prostriedkov, boli vylúčené všetky rozumné pochybnosti o tom, že poškodený odovzdal obžalovanému 63.000 €, a nie iba 26.500 €. Tento záver vyplýva nielen z výpovede poškodeného a jeho matky a manželky, ale je podporený aj listinnými dôkazmi. Zo zmluvy o obstaraní veci to dňa 10.06.2011 vyplýva špecifikácia vozidla, ktorého cena (44.150 €) už v prvej fáze presahovala sumu, ktorú pripúšťa obžalovaný (26.500 €). Po spísaní zmenky 14.09.2011 obžalovaný dňa 29. 12. 2011 vyhotovil príjmový pokladničný doklad, ktorý slúži aj na daňové účely a vyplývajú z neho pre obžalovaného daňové povinnosti, na sumu 63.000 €, a v tento deň vystavil i zodpovedajúcu faktúru, na ktorej bol odberateľom poškodený a dodávateľom obžalovaný. Tiež znela na sumu 63.000 €. Je úplne irelevantné v trestnom konaní, že nebola podpísaná, pretože pri hodnotení dôkazov je podstatný jej obsah, ktorý zodpovedá verzii poškodeného, pričom pôvodcom dôkazu bol obžalovaný. Ďalej tvrdenia poškodeného potvrdzujú aj jeho následné kroky, a to postúpenie pohľadávky vo výške 63.000 € spoločnosti zaoberajúcej sa vymáhaním pohľadávok. Svedecké výpovede s týmito listinami tvrdenia obžalovaného vyvracajú. Aj v tejto časti odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pretože tento záver zodpovedá skutkovým záverom, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania.

Pri preskúvaní výroku o treste však odvolací súd zistil určité pochybenia súdu prvého stupňa, avšak jednalo sa o také nedostatky, ktoré bolo možné na podklade odvolania obžalovaného napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a to na základe zákonného a dostatočného dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že súd prvého stupňa venoval náležitú pozornosť posudzovaniu súbehu prejednávaneho skutku s inými skutkami obžalovaného, za ktoré bol tento už právoplatne odsúdený, a to z dôvodu potreby posúdenia povinnosti ukladať súhrnný trest. Odvolací súd dospel k totožnému záveru ako súd prvého stupňa, t.j. že obžalovanému je potrebné uložiť samostatný trest. Súd prvého stupňa uviedol, že odsúdením, ktoré tvorí prelom súbehu trestných činov, a po ktorom sú trestné činy recidívou, je odsúdenie Okresným súdom Prievidza sp.zn. 3T/18/2010 zo dňa 08.03.2011. Toto

právne východisko súdu prvého stupňa je síce správne, avšak podstatným faktorom je, že súčasne so spáchaním prejednávaneho skutku, ktorý bol začatý v máji 2011 a dokončený dňa 29.12.2011, spáchal obžalovaný dňa 25.06.2011 prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, za ktorý bol dňa 27.08.2014 odsúdený rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 2T/36/2013, a súbeh týchto trestných činov nebol prerušený vyhlásením žiadneho odsudzujúceho rozsudku. Preto prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu k tomuto odsúdeniu. Správne postupu však bránilo, že rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 2T/36/2013 bol vo výroku o treste zrušený rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 3T/6/2010 zo dňa 07.10.2015, ktorý sa ale týkal skutku z augusta 2008, a tento nebol v žiadnom prípade v súbehu so skutkom zo dňa 25.06.2011 z rozsudku sp.zn. 2T/36/2013, pretože ich vzájomný súbeh bol prerušený vyhlásením rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 3T/18/2010 dňa 08.03.2011. K uloženiu súhrnného trestu Okresným súdom Topoľčany pod sp.zn. 3T/6/2010 teda došlo v rozpore so zákonom. Odvolací súd však v tomto konaní nemôže pre nedostatok právomoci korigovať pochybenie iného súdu v inom konaní, keď jeho rozhodnutie je právoplatné, a až do momentu, kedy by bolo zákonným spôsobom zrušené, treba naňho prihliadať. K zrušeniu právoplatného rozsudku Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 3T/6/2010 doposiaľ nedošlo. Práve zrušenie výroku o treste rozsudku Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 2T/36/2013 bránilo v uložení súhrnného trestu k tomuto odsúdeniu. Tieto skutočnosti boli skutočným dôvodom, pre ktoré bolo treba obžalovanému uložiť samostatný trest.

V zhode so súdom prvého stupňa ani odvolací súd nezistil u obžalovaného žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Je síce pravdou, že obžalovaný časť škody nahradil, avšak so zreteľom na časové súvislosti hodnotí túto aktivitu obžalovaného ako snahu ovplyvniť svoje trestné stíhanie, pretože po podaní trestného oznámenia škodu nahrádzať prestal. Nenaplnil teda poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona. Nemožno mu priznať ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona napriek početnosti jeho predchádzajúcich odsúdení, pretože pri skutkoch, za ktoré bol odsúdený pred prejednaným skutkom, sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Správne preto súd prvého stupňa ukladal trest v základnej zákonnej sadzbe uvedenej v § 221 ods. 3 Trestného zákona (3 až 10 rokov).

Nepochybil súd prvého stupňa ani pri úvahách o druhu trestu. Pred spáchaním prejednávaneho skutku mal obžalovaný v registri trestov 9 záznamov, a to všetky pre trestné činy podvodu a sprenevery. Na to, že obžalovaný pred spáchaním aktuálneho trestného činu spáchal 9 krát obdobný trestný čin, musel súd pri hodnotení možnosti nápravy i potreby ochrany spoločnosti prihliadať, hoci sú všetky tieto odsúdenia zahladené. Uvedené korešponduje s ustálenou judikatúrou (napr. R 6/1975), podľa ktorej okolnosť zahľadania odsúdenia nie je totožná s nespáchaním trestného činu, a preto pri hodnotení osoby obžalovaného z hľadiska jeho sklonov páchatel' trestnú činnosť je potrebné na predchádzajúce odsúdenia prihliadať. Fikcia neodsúdenia má vplyv napr. na existenciu či neexistenciu priťažujúcej okolnosti (ako súd prvého stupňa i odvolací súd postupoval aj v prípade obžalovaného), príp. pri ukladaní súhrnného trestu. Nakoľko obžalovaný má preukázané sklony k podvodnému konaniu, a predchádzajúce početné peňažné tresty, upustenia od potrestania či podmiennečné tresty odňatia slobody sa minuli svojmu účinku, odvolací súd dospel k záveru, že uloženie miernejšieho trestu ako trestu nepodmienečného by dostatočne nekorešpondovalo so zákonnými kritériami uvedenými v citovaných ustanoveniach zákona. O potrebe uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody svedčí aj spôsobený následok, potreba ochrany spoločnosti i potreba morálneho odsúdenia páchatel'a.

Pri aplikácii kritérií a zásad pre ukládanie trestov vyjadrených v citovaných ustanoveniach § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona odvolací súd dospel k záveru, že trest uložený súdom prvého stupňa je neprimerane prísny, pretože na splnenie preventívneho, výchovného i morálneho účelu trestu postačí uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby. Hoci neprimeranú dĺžku konania od podania obžaloby i od skutku, treba pripísať na vrub obžalovanému, a v žiadnom prípade nie orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa, nemožno prehliadnuť, že od skutku uplynulo takmer 6 rokov, čo je potrebné zohľadniť pri aplikácii výchovného opatrenia. So zreteľom na túto skutočnosť odvolací súd dospel k záveru, že obžalovanému, ktorému pred skutkom nebol uložený nepodmienečný trest, je potrebné uložiť trest na spodnej hranici trestnej sadzby, pretože uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 a pol roka by bolo príliš represívne.

Odvolací súd uzatvára, že pochybenie súdu prvého stupňa pri výmere trestu bolo dôvodom, prečo odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku na podklade odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok, a vzhľadom na to, že dokazovanie k osobe obžalovaného súd

prvého stupňa vykonal správne a zákonne, a preto mohlo slúžiť ako podklad pre meritórne rozhodnutie, sám vo veci rozhodol rozsudkom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.